

kratiske Gruppens Vegne tillade mig at fremsætte to Forslag vedrørende Arbejdsløsheden, som desværre fremdeles har et Omfang, der maa anses for ekstraordinær stort og derfor nødvendiggør, at der fra det offentliges Side skrives til yderligere Foranstaltninger, end der hidtil er gjort, for at afbøde den Nødtilstand, som i en stor Del af Befolkningen er til Stede paa Grund af denne Arbejdsløshed. Det ene af de Forslag, jeg skal tillade mig at fremsætte, er Forslag til Lov om ekstraordinære Tilskud til Arbejdsløshedskasser og Hjælpekasser. Det er i væsentlig Overensstemmelse med et Forslag, vi tillod os at fremsætte i den forrige ordinære Rigsdags-samling, et Forslag, der giver Kommunerne Ret til at yde saadanne ekstraordinære Tilskud udover det til Hjælpekasserne og Arbejdsløshedskasserne fastsatte Maksimum. Forslaget indeholder endvidere den Bestemmelse, at Halvdelen af saadanne Udgifter, som Kommunen afholder, skal refunderes af Statskassen, dog ikke ud over et Beløb af 50 Øre pr. Indbygger.

Paa Grundlag af det Forslag, vi i forrige ordinære Rigsdagssamling indbragte om denne Sag, udkom der en Lov, Lov Nr. 55 af 1. April 1909, som imidlertid borttog Bestemmelsen om, at Kommunerne fik Refusion for noget af det, de udbetalte ekstraordinært til Arbejdsløshedskasserne. Denne Lov, som saaledes vedtoges, har derfor ikke virket i nogen synderlig udstrakt Grad; det gik, som vor Ordfører den Gang sagde, at naar Kommunerne ikke fik noget refunderet, var det højst tvivlsomt, om det vilde blive store Beløb, der bleve bevilgede som ekstraordinært Tilskud til Arbejdsløshedskasserne. Det er kun nogle ganske enkelte Kommuner, som i det hele have benyttet sig af den givne Lov. I samme Lov indførtes den Bestemmelse, at Københavns Kommune for et Aar fik Adgang eller Tilladelse til at forhøje sin Skatteprocent med $\frac{1}{4}$ pCt. ud over det ved den københavnske Skatte-lov fastsatte Maksimum af $2\frac{1}{2}$ pCt. Københavns Kommune fik denne Ret for et Aar, og i det Forslag, vi her tillade os at forelægge, bibeholdes denne Bestemmelse, som vi maa anse for rimelig og naturlig; under de forhaandenværende Forhold, hvor Københavns Kommune er bunden af en lovbestemt maksimal Skatteprocent, have vi anset det for naturligt og rimeligt, at der paa ny gives Københavns Kommune Adgang til denne Forhøjelse med $\frac{1}{4}$ pCt., paa Grund af den ekstraordinært store

Udgift, som navnlig i denne Kommune afholdes til de arbejdsløse.

Det andet Forslag, vi tillade os at fremsætte, er egentlig et Forslag om Forlængelse af Lov Nr. 106 af 8. Maj 1909. Vi fremsatte Forslaget i forrige ordinære Samling, dog indeholdende en Bestemmelse om delvis Refusion af Kommunerens Bidrag i Henhold til denne Lov, hvilken Bestemmelse imidlertid blev strøgen. Forslaget fremkom i April Maaned og vistnok navnlig, fordi det viste sig, at den Arbejdsløshed, man havde ventet skulde tage væsentlig af henad Foraaret, holdt sig i meget betydeligt Omfang og nødvendiggjorde, at der i udstrakt Grad blev traadt hjælpende til fra det offentliges Side. Der viste sig en betydelig Nødtilstand trods Foraarets Komme, og det lykkedes da ogsaa at faa gennemført en Lov om saadan fortsat Hjælp ud over det, der ydes Arbejdsløshedskasserne fra Kommunernes Side, en Hjælp, der naturligvis har været i høj Grad gavnlig, selv om det ikke lykkedes at faa Lovforslaget gennemført, som vi havde foreslaaet det, med Refusion til Kommunerne af en Del af Udgifterne fra Statskassen. Nu fremsætte vi Forslag om, at der maa blive givet denne Lov Lovskraft længere Tid; den udløber som bekendt den 1. April d. A., og vi have derfor ment det rimeligt allerede paa nærværende Tidspunkt at fremsætte Forslag om, at denne Lov vedtages paa ny. Vi forelægge Forslaget uden de tidligere af os foreslaaede Bestemmelser om Refusion, idet vi haabe, det har mest Ud-sigt til Gennemførelse, naar vi forelægge det i samme Skikkelse, som det vedtoges af Rigsdagen i forrige ordinære Samling. Men vi foreslaa en Ændring, nemlig den, at denne Lovs Levetid forlænges til 1914. Vi formene, at det vilde være rimeligt, at en saadan Lov prøves paa et noget længere Aaremaal end et enkelt Aar ad Gangen, og vi mene ved at foreslaa den forlænget til 1914 at faa en femaarig Periode, som vil kunne afgive tilstrækkelig Basis for en Bedømmelse af, hvorledes Lovens Virkninger have været. Dette Forslag om fortsat Hjælp til dem, der have opbrugt deres Understøttelse fra Arbejdsløshedskasserne, bygger paa de statsanerkendte Arbejdsløshedskasser, ligesom Bestemmelserne i Fattiglovens § 63 bygge paa Sygekasserne. Vi haabe derfor, at der maa blive vist de Forslag, vi her forelægge, Velvillie fra dette høje Tings saavel som fra Ministerens og fra det andet høje Tings